

(Glistrup)

folkningen ind, men sagligt er det aldeles forkert, især af 3 grunde.

For det første er den konvention, vi her behandler, ikke nogen konvention, der i særlig grad har noget med terrorisme at gøre; terrorisme er også med i det, men det er en lille del af det. Langt, langt de fleste praktiske tilfælde, hvor denne konvention og dens artikel 1 kommer til at finde anvendelse, er situationer, der absolut intet har med terrorisme at gøre. Derfor er det dog rimeligt, at vi også i folketinget, selv om der er mest public relation og omtale i at tale om terrorisme, fordi det nu engang giver de store overskrifter, sagligt indretter lovgivningen og her altså forbeholdet fra regeringens side sådan, at der tages hensyn til det, der er hovedindholdet af det, og det er altså helt andre ting end terrorisme.

For det andet: hvis vi virkelig har med terrorisme at gøre, synes fru Mimi Jakobsen og de omtalte medier udelukkende at kunne forestille sig, at det land, som kræver denne terrorist udleveret, er et land, som vil være skrappe end Danmark. Men når vi kigger os rundt i nationernes rækker, kan vi konstatere, at der desværre er adskillige lande, som ikke er tilbøjelige til at behandle terrorister skrappe end Danmark, men tværtimod er tilbøjelige til at hænge kors og bånd og mange stjerner på terrorister og forsøge at få dem udleveret, for at de kan fortsætte deres terrorvirksomhed. Og over for den slags situationer er det i allerhøjeste grad på sin plads, at regeringen tager sit forbehold, sådan at vi i det enkelte tilfælde kan undlade at udlevere terroristen til at kunne fortsætte sin forbryderiske virksomhed.

Endelig for det tredje er dette problem om forbeholdet blæst op til en enorm medie-happening, for sandheden om det med at skulle udlevere terroristen er, at den danske udleveringslov har 5 betingelser – som man i givet fald kan indbringe for de danske domstole – for udlevering af en mand, og det, denne diskussion drejer sig om, er, om Danmark også skal opretholde betingelse 3, eller om vi skal invalidere processen, sådan at den kun kan dreje sig om betingelse 1, 2, 4 eller 5, som mere eller mindre overlapper betingelse 3.

Hvis man derfor virkelig mener noget fra fru Mimi Jakobsens, de konservatives, venstres og kristeligt folkepartis side i hele den-

ne debat om, hvorvidt vi skal være et godt led i kæden af international terroristbekæmpelse, så er det slet ikke på dette punkt, vi skal sætte ind, så skal vi tage en debat op om ændringer af udleveringsloven. Det kan der sikkert være god grund til, og den debat deltager fremskridtspartiet meget gerne i, men når vi har den udleveringslov, vi har, er det ganske og aldeles meningsløst at sige, vi pludselig ikke skal tage dette forbehold vedrørende artikel 1.

Men hvad angår artikel 8, stiller situationen sig anderledes. Vi ved godt nok, at det, der skete på Holmslands Klit i efteråret, var gefundenes Fressen for Blæksprutten og Svikmøllen, og så fred være med det, men der kan unægtelig indtræde andre situationer: der kan indtræde situationer, hvor det er minutter eller sekunder om at gøre, om man kan frelse en Peter Lorenz, en Hans Martin Schleyer, en Aldo Moro, eller hvem der er tale om. Hvis man kommer i en artikel 8-situation, kan det ikke nytte, at man skal sætte sig ned og føre lange og indgående parlamenteringer frem og tilbage om, hvorvidt vi nu kan efterkomme, hvad man begærer af efterforskning, ransagning eller undersøgelser fra regeringen i Tyskland, Holland, eller hvor man nu kan tænke sig det, så gælder det om at kunne handle automatisk og hurtigt fra den lokale politimesters side, uden at vi skal ind i lange, sinkende diskussioner om at få efterforskningen sat i værk, for da kan det dreje sig om sekunder, om man redder menneskeliv. Derfor har regeringen så inderlig ret i ikke at ville tage forbehold over for artikel 8.

Ud fra disse overvejelser er fremskridtspartiet sagligt kommet frem til det resultat, at forbeholdet skal tages over for artikel 1 og ikke over for artikel 8, og så opdager vi, at vi med den stillingtagen er kommet i samme båd som socialdemokraterne. Nu må jeg erkende, at hver gang der sker det, at vi kommer i samme båd som socialdemokraterne, er vi i og for sig kun glade for det, for det tyder på, at socialdemokraterne i det spørgsmål dog har bekendt sig til den fælles sociale, arbejdervenlige rod, som socialdemokratiet har fælles med fremskridtspartiet, men som socialdemokratiet nu har arbejdet sig så umådelig langt væk fra. Men det er da glædeligt sporadisk af og til at opleve socialdemokratiet på en fornuftig linje.